

În numele Lui

Vântul mai purta pe aripi pulberea sărată - amăruie a mării; acolo în luptă cu apa, ridicase valuri uriașe, inundând punțile vapoarelor. Acum, ajuns la porțile împărăției de piatră, voia în zadar, să înfrunte muntele. Rostogolind în prăpăstii bolovani ascuțiți, acesta îl alungă, cât - colo, peste pădure.

Undele de energie venite din cea de-a noua dimensiune spirituală, domoliră vântul, care strecurat prin coroanele copacilor, abia mai putea mângâia, ici-colo, câte o frunză. În poiană, pe un pat de raze, se întrupa ceva. Două siluete uriașe, transparente, se mișcau în jurul unei băi de lumină din care izbucneau scânteii albastre-verzui.

Timpul întors din curgerea lui, trecu în fulgerările câtorva clipe prin multele veacuri apuse, când pe cer apăru o bandă strălucitoare ca argintul topit, aducând lumii spre cunoaștere, Esența Iubirii.

– E cam slăbuț, are o frunte neobișnuită și în ochii lui văd o lumină ce pare a fi peste toate veacurile...

– Asta vezi tu, Ahum, pentru că ai harul de a vedea...

Luminile se stingeau una câte una, subțind patul de raze pe care se ridicase în picioare un băiat de vreo opt-nouă ani. Era aproape gol; începu să simtă răcoarea nopții și scânci din nou. Vhim se apucase să-i facă o cămașă, pe care Ahum ucenicul lui, materializându-se, o lua și îl îmbracă pe copil.

– Înainte de a te întoarce în lumea noastră, te rog să-i faci și o pereche de încălțări; nu de alta, dar îmi este trudnic acest lucru, acum, cu

atâta greutate de trup ce mă apasă. Vhim îi îndeplini rugămintea, apoi dispăru odată cu stingerea ultimelor raze pe care fusese adus copilul.

Ahum luase înfățișarea și numele pe care le avusese pe acele plaiuri, cu mult timp în urmă. Acum îl chema Gavril. Cu mâna lui bătătorită de muncă, atinse creștetul copilului pentru a-l face să vorbească aceeași limbă cu el. Tot atunci, acesta i se adresă cu un glas subțirel:

– Mi-e foame, mi-e somn...

– Hotărăște-te, ce vrei mai întâi, să mănânci sau să dormi? îl întrebă cu blândețe Gavril și, ca să fie la îndemână, trase traista mare cu înflorituri, mai aproape, așezându-se pe iarbă lângă copil. Era nedumerit. Când îl ajuta pe Vhim, superiorul său, la complicata întoarcere în timp, nu știa pe cine anume aduce acesta.

– Vreau să dorm, murmură copilul.

Privi puiul de om care-și rezemase capul de brațul lui și îl întrebă:

– Cum te cheamă?

– Isus.

– Cum ai spus că te cheamă?

– Isus! îi răspunse copilul, apoi se cuibări pentru somn.

Mirat, Gavril întrebă din nou:

– Al cui ești? Însă, întrebarea a rămas fără răspuns.

Băiatul adormise, ostentiv de călătoria neobișnuită pe care o făcuse. Din ființa lui mai scăpărau, din când în când, luminițe albastre, a căror traiectorie se pierdea în repaosul înșelător al nopții.

Gavril trecuse de semeția tânără a cărnii, astfel simți nevoia firească de a se pregăti și el pentru somn. Așeză ușor copilul pe iarbă, înfășurându-l în sumanul lui vechi, apoi începu să traseze deasupra un spațiu energetic de protecție. Când se întinse și el alături, erau trei ceasuri după miezul nopții.

Cerul părea un ocean de cerneală albastră, pe care nesfârșirea etala lumile ei de foc și de gheață. De sub stejarul unde dormeau, o formă

alburie, fantomatică, se înalță deasupra pădurii, apoi dispăru, înghițită de un vârtej luminos. Ahum, ajuns în lumea celei de-a noua dimensiuni spirituale, lansă câteva chemări telepatice și, deodată, Vhim apăru scâldat în lumina lui aurie. Observând tulburarea ucenicului său, îl ascultă cu atenție.

– Copilul acela l-ai adus din Nazaretul de acum două mii de ani?

– Da! El este, Ahum, să nu mai vii aici până nu termini ce ai de îndeplinit pe Pământ. Copilul are șters trecutul, doar numele și-l cunoaște; nu-l obosi cu întrebări nechibzuite spre a-i trezi amintiri. În memoria trupului tău, pe care l-ai lăsat dormind în pădure, ai toate cele de trebuință pentru știința lui moș Gavril. Silește-te să îndeplinești totul după această știință.

Și Vhim îi atinse fruntea în semn de binecuvântare. Ahum a înțeles că i se luase puterea de a mai pătrunde acolo până la sfârșitul misiunii sale. Așa că, întorcându-se pe Pământ, bântui prin orașe și sate, luând cunoștință de noile rânduieli. Știa că odată intrat în „căsuța” lui de „lut” va deveni un om ca toți ceilalți, supus durerii și bucuriei, supus trebuințelor de tot felul pe care le are partea pieritoare a omului. Când reveni lângă copil, cocoșii spintecau perdelele nopții cu ciocuri arcuite, chemând prin trâmbițarea lor cucurigată, lumina sfioasă a zorilor.

*

Bunicul Gavril, împreună cu nepotul său, mergea pe drumul prăfuit și bolovănos de noroaiele uscate care păstrau întipărite urmele roților de căruță. Era o vară secetoasă; cerul, neîndurător de senin, alungase norii peste mări și oceane.

Satul îi întâmpină cu miros de paie arse și lapte proaspăt muls; lângă drum, orătăniile scurtau în colbăraie după găze. De pe o ulicioară apăru o ceată de fete despletite, cu urcioare în mâini, purtând pe cap coronițe de salcie, împodobite cu flori. Rochițele lor de stambă erau stropite de apa aruncată în sus din căușul palmelor; ele intonau diverse incantații: „Paparudă udă, ploaia să te-audă...”.

– Ce-s astea, tată? întrebă copilul, mergând voinicește ca să se poată ține după pașii mari ai bărbatului.

– Fete - paparude, care cheamă ploaia. Privește, ies femeile și aruncă apă în calea lor! Așa-i obiceiul pe timp de secetă. Și, dragă nepoate, nu-mi mai spune tată, spune-mi bunicule!

Copilul se încruntă ușor, scormonind în mintea lui, însă nu găsi nimic decât prezentul care se năștea din propria lor mișcare. Totul se năștea, din tot, într-un circuit pe care copilul îl vedea.

– Și dacă s-ar opri aici...

– Ce anume?

– Apa. Nu vezi că se tot ridică la cer?

Gavril ridică privirea și văzu o dungă subțire, plumburie, care se lățea văzând cu ochii. Își săltă mai bine traista pe umăr, când, deodată, se auzi, așa, din senin, un tunet prelung venind din norul ce se formase deasupra satului și ogoarelor. „Vine ploaia, vine ploaia!”, se auzeau de peste tot strigăte de bucurie. Într-un minut, călătorii se treziră în inima ploii uzi până la piele.

– Gospodari! Dumneavoastră, ne primiți să ne adăpostim? întrebă Gavril o familie care stătea în ușa casei, privind la mult așteptata ploaie.

Capul familiei le făcu semn să intre. O femeie zdravănă, mamă a patru copii, veni îndată cu un prosop și începu să-l ștergă pe băiat, după care îl îmbracă cu hăinuțe uscate. Gazdele, oameni buni la suflet, îi poftiră pe călători în bucătăria încăpătoare unde, pe plită, fierbea molcom, bolborosind, o oală cu mâncare. Înconjurat de copii, Isus se împrietenii numaidecât cu ei, bucuros de joacă.

A doua zi, după ploaia binecuvântată, Gavril își ștergea cu batista fruntea asudată, trecând ușor cu palma peste seninul umed al privirii. Era greu la sapă, dar îi trebuiau bani să se poată întreține. Sandalele pe care le purta nepotul lui se jerpeleau de la o zi la alta de atâta zbânțuială cu cei patru copii ai lui Zaharia – așa îl chema pe cel care îl primise ca oaspete și lucrător la sapă și la alte munci în gospodăria lui.

Isus se juca cât era ziua de mare prin livezi și pe malul râului. Acolo, ajutat de copii, construia din pământ frământat cu apă temple ciudate. Seara, după cină, se suia cu bunicul lui în fânar, unde se culcau în iarba uscată, ce păstra miresmele câmpului; de acolo, prin deschizătura largă a podului, se vedea cerul plin de stele.

– Bunicule, spune-mi o poveste!

– Îți spun, dragul bunicului.

Moș Gavril se minuna de poveștile uitate printre filele vremii, ce se iveau acum spre rostire, înfiorat de amintirile pe care i le trezeau. Însă copilul le asculta, trăind fiecare poveste în parte ca pe ceva prin care a mai trecut și va trece mereu. Ostenit de truda zilei, când simțea că somnul îl biruie, bunicul încheia povestea urând „somn ușor” copilului pe jumătate adormit. Uneori, sta treaz până târziu, rugându-se lui Dumnezeu să-i dea zile pentru a-și crește nepotul.

✱

Cu banii strânși într-o vară de muncă, moș Gavril reuși să ajungă la oraș cu Isus; acolo, mai la periferie, închirie o cameră mobilată sărăcăcios. Se apropia iarna și Gavril începu și aici a trudi pe la alții: la ziditul unei sobe, la un acoperiș și la alte treburi de meșteșugar. De lucru găsea, deoarece era un om priceput și harnic, însă de cele mai multe ori nu era plătit pe măsura muncii, de unii oameni zgârciți și răi la suflet.

Într-o zi, când Gavril era plecat după treburi, Isus ieși la strada principală să privească mașinile. Le urmărea cu deosebit interes, asemuindu-le cu niște gândaci uriași, colorați. După un timp, obosi să urmărească agitația de pe carosabil și plecă mai departe să descopere orașul. În spatele unei berării observă câțiva băieți îmbrăcați ca vai de lume, care adunau din gunoi dopurile aruncate de la sticlele cu bere. Se apropie de ei, curios. Unul dintre copii îl întrebă:

– De unde vii, că nu te-am mai văzut pe aici?

– Ne-am mutat de curând în oraș.

- Și cum te cheamă?
- Isus.
- Ce nume frumos ai...
- Dacă îți place, ți-l dau din toată inima.
- Dar mie mi-l dai?
- Și mie?
- Și mie?

Copii se amuzau; venea fiecare în fața lui, iar el îi dăruia fiecăruia, cu o mină serioasă, numele său. La urmă, se apropie un băiețel mai mic și mai pricăjit, prin tenișii prea mari și rupți i se vedea pielea înroșită de frig. Isus își privi ghetetele noi pe care i le cumpărase bunicul, apoi se descălță încet și i le dădu în schimbul tenișilor rupți. În timp ce se încălța, copilul îl întrebă cu glasul tremurat de emoție:

- Îmi dai și mie numele tău?

Se înserase. Acasă, Gavril îl aștepta pe Isus îngrijorat. Tocmai terminase de făcut ceva de mâncare, când, în sfârșit, copilul intră pe ușă cu fața radiind de bucurie.

- Bunicule, am o mulțime de prieteni! Am fost cu ei la vândut dopuri.

- Ai înghețat de tot, copile! Ești vânăt de frig. Treci lângă sobă și povestește-mi ce ai vândut, că n-am înțeles prea bine!

Deodată, observă în picioarele lui tenișii găuriți și, fără a mai aștepta explicația cu dopurile, îl întrebă unde erau ghetetele.

- Băiatul acela orfan nu mai are pe nimeni, nu are cine să-i cumpere o pereche de ghete, de aceea am făcut schimb..., îl lămurii el, în modul cel mai firesc.

Gavril zâmbi, îngrijorat la gândul că va mai trece un timp până va reuși să-i cumpere alte ghete. Puse mâncarea pe masă, ajută copilul să-și dezbrace haina și, luând de pe sobă cana cu apă caldă, îi turnă să se spele. Isus îl privi cu recunoștință pe bunic: simțea că l-a înțeles. Se așezară tăcuți la masă. Băiatul era tare obosit, nici nu reuși să termine ce avea în

farfurie că rezemă capul pe mână și adormi. Bunicul îl culcă, învelindu-l cu grijă, apoi se apucă de cusut tenișii ruți.

*

Ningea. Fulgi mari cădeau ca o binecuvântare albă asupra orașului. Vitrinele erau împodobite cu becuri colorate care străluceau, îmbiind trecătorii. Dintr-un magazin ieși un bărbat îmbrăcat elegant, cu o pungă mare în brațe. Fața palidă din cauza nopților nedormite, petrecute la calculator, era acum destinsă și un zâmbet cald îi însuflețea privirea blândă. Cumpăraseră dulciuri și jucării pe care, la fel ca în toți anii, înainte de sărbătorile Crăciunului, le împărțea copiilor întâlniți pe stradă, singuri. Era căsătorit de mai mulți ani, dar soția lui nu voia copii; era preocupată de munca ei, se temea că nu va fi în stare să dăruiască unui copil atât cât trebuia din timpul și din sufletul ei.

Isus tocmai mergea spre casă, urmat de ceata lui de prieteni, lipăind cu tălpile de cauciuc ale tenișilor pe pojghița subțire a primei ninsori. Privirile li se întâlneau ca două sclipiri de lumină pline de așteptare și de bunătate.

– Cum te cheamă, băiețuș?

– Isus.

– Pe mine mă cheamă Serafim. Ai spus că te cheamă Isus?

– Da, așa mă cheamă.

– De fapt, ți se potrivește; semeni cu un mic Isus. Uite aici, în punga asta, și alege ce-ți place mai mult.

Isus privea dulciurile și jucăriile, în timp ce prietenii lui se opriseră și ei să vadă ce se întâmplă.

– Să te ajut eu să-ți alegi ceva? Dacă vrei, ia-le pe toate, au să se bucure și părinții tăi când vor vedea...

– N-am părinți; ei sunt acolo! îi spuse copilul, arătând cu mâna spre văzduhul vătuit.